

I

DE TOETREDINGSCEREMONIE

Flke zomer kleurde de hemel boven Kyralia een paar weken lang felblauw en scheen de zon meedogenloos. In de stad Imardin waren alle straten stoffig en de masten van de schepen in de haven kronkelden achter het waas van hitte, terwijl mannen en vrouwen zich naar huis spoedden om zich er koelte toe te wuiven en gekoelde vruchtensappen te drinken of – in de gevaarlijke delen van de sloppenwijk – zich vol te laten lopen met grote kroezen bol.

Maar in het Magiërs Gilde van Kyralia werd in deze verzengende periode uitgezien naar een belangrijke gebeurtenis: het afnemen van de eed van de zomerlichting magiërsleerlingen.

Sonea maakte een grimas en trok aan de kraag van haar jurk. Hoewel ze dezelfde eenvoudige, maar goed gemaakte kleren had willen dragen die ze aanhad toen ze in het Gilde logeerde, had Rothen erop gestaan dat ze iets chiquers aan moest voor de toetredingsceremonie.

Rothen grinnikte. ‘Maak je geen zorgen, Sonea. Het is voorbij voor je het weet en dan krijg je een gewaad aan – en ik weet zeker dat je daar nog sneller een hekel aan krijgt.’

‘Ik maak me geen zorgen,’ zei Sonea kribbig.

Zijn ogen fonkelden geamuseerd. ‘Heus niet? Ben je niet een heel klein beetje zenuwachtig?’

‘Het is toch geen tweede hoorzitting? Dat was klote.’

‘Klote?’ Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Je bent wél nerveus, Sonea. Je hebt in geen weken zo’n woord gezegd.’

Ze zuchtte even van ergernis. Sinds de hoorzitting vijf maanden

geleden, waarbij Rothen het mentorschap over Sonea toegewezen had gekregen, had hij haar de opleiding gegeven die alle magiërsleerlingen moeten volgen voor zij aangenomen worden op de universiteit. Ze kon de meeste boeken nu zonder hulp lezen, en ze had schrijven geleerd, op een manier die Rothen ‘net voldoende om je mee te redden’ noemde. Wiskunde was moeilijker te vatten geweest, maar geschiedenis was weer fascinerend.

Gedurende die maanden had Rothen haar taalgebruik gecorrigeerd, en had hij geëist dat ze elk woord uit de dieventaal of sloppenspraak onmiddellijk verving door Algemeen Beschaafd Kyraliaans, tot ze kon spreken als een vrouw van een machtig Kyraliaans Huis. Hij waarschuwde haar dat de andere magiërsleerlingen haar verleden niet zonder meer zouden accepteren zoals hij gedaan had, en ze zou het zichzelf alleen maar moeilijker maken als ze elke keer de aandacht trok door haar platte tongval. Op dezelfde wijze had hij haar ervan overtuigd om een jurk aan te trekken voor de toetredingsceremonie, en hoewel ze wel inzag dat hij gelijk had, voelde ze zich nog steeds slecht op haar gemak.

Een kring van rijtuigen kwam in zicht toen ze de hoofdingang van de universiteit naderden. Naast elk rijtuig stond een stel tot in de puntjes geklede bedienden, in de kleuren van het Huis waar zij dienden. Toen Rothen verscheen wendden ze zich naar hem toe en maakten een buiging.

Sonea staaarde naar de rijtuigen en voelde een knoop in haar maag. Ze had ze vaak genoeg gezien, maar nooit zoveel tegelijk. Ze waren allemaal vervaardigd van blinkend gepoetst hout, versierd met houtsnijwerk en beschilderd met ingewikkelde patronen, en in het midden van ieder portier bevond zich een vierkant symbool dat aangaf aan welk Huis dit rijtuig toebehoorde – het incal van het Huis. Ze herkende de incals van Paren, Arran, Dillan en Saril, die tot de meest invloedrijke Huizen in Imardin behoorden.

De zonen en dochters van die Huizen zouden dus haar toekomstige klasgenoten zijn.

Bij die gedachte begonnen haar knieën te knikken. Wat zouden ze wel niet van haar denken, de eerste eenvoudige Kyrali-

aanse die sinds eeuwen toetrad tot de positie van de machtige Huizen? Op zijn slechtst zouden ze het eens zijn met Fergun, de magiër die geprobeerd had haar toetreding tot het Gilde te verhinderen. Hij huldigde het idee dat alleen nakomelingen van de Huizen mocht worden toegestaan magie te leren. Door haar vriend, Cery, gevangen te nemen, chanteerde hij Sonea en dwong hij haar zijn spelletje mee te spelen. En dat spelletje bestond eruit het Gilde te laten geloven dat Kyralianen van de lagere standen geen normen en waarden kenden en niet te vertrouwen waren met magie.

Maar Fergun was op tijd ontmaskerd en hij was naar een verafgelegen fort gestuurd. Sonea vond het niet bepaald een zware straf voor het feit dat hij bedreigd had haar vriend te vermoorden, en ze vroeg zich af of het anderen zou weerhouden nogmaals over te gaan tot chantage om iets gedaan te krijgen.

Ze hoopte maar dat er een paar leerlingen de instelling van heer Rothen zouden hebben, die het niets kon schelen dat ze eens gewoond en geleefd had in de sloppenwijk. Sommige leden van andere volkeren zouden ook toleranter kunnen zijn tegenover een meisje van de lagere standen. De Vin-do's waren een vriendelijk volk; ze had ze meer dan eens in haar wijk ontmoet, wanneer ze op weg waren om in haar land als seizoensarbeiders in de wijngaarden en boomgaarden aan de slag te gaan. De mensen uit Lanschenen geen hogere en lagere standen te kennen. Ze leefden in stamverband en verkregen daar een bepaalde rang door zowel mannen als vrouwen aan wedstrijden te laten meedoen, waarin hun moed, wijsheid en slimheid op de proef werden gesteld. Sonea had er echter geen idee van op welk niveau zij in hun maatschappij terecht zou komen.

Ze keek naar Rothen en bedacht wat hij allemaal voor haar over had gehad, en haar hart vloeide over van affectie en dankbaarheid. Eens zou ze van zichzelf gewalgd hebben als ze wist dat ze nu zo afhankelijk van iemand zou zijn, en dan nog wel van een magiër! Eens had ze alleen haat voor het Gilde gevoeld, en had ze haar magische kracht onbedoeld gebruikt toen ze in haar woede een steen naar een magiër gooide. Toen er een zoektocht naar haar

werd ingesteld wist ze haast zeker dat ze haar zouden doden als ze haar vonden, en ze had het aangedurfd de Dieven te vragen haar te helpen, al vroegen die altijd een hoge prijs voor hun gunsten.

Toen haar krachten onbeheersbaar werden, hadden de magiërs de Dieven ervan overtuigd dat ze haar beter aan hen konden toevertrouwen. Rothen was degene die haar gevangen had en haar leraar werd. Hij had daarmee bewezen dat magiërs – nou ja, de meeste dan – niet de wrede, egoïstische monsters waren waar de sloppenbewoners hen voor hielden.

Twee wachters stonden aan beide kanten van de open deuren naar de universiteit. Hun aanwezigheid was alleen vereist wanneer belangrijke bezoekers het Gilde aandeden. Ze bogen stijfjes terwijl Rothen Sonea de ingangshal binnen leidde.

Hoewel ze de hal al een paar maal had gezien, verwonderde ze zich nog altijd. Duizenden onmogelijk dunne draden van een glasachtige substantie stegen op uit de vloer en vormden de steunpilaren voor de wenteltrappen die zich om elkaar heen naar de hogere verdiepingen slingerden. Sierlijke draden van wit marmer vervlochten zich als kronkelende wijnranken tussen reling en treden. De trappen leken te fragiel om het gewicht van een volwassen man te dragen – en dat was misschien ook wel zo, ware het niet dat ze versterkt waren door magie.

Ze liepen langs de wenteltrappen naar een korte gang. Verderop lag de Gildehal van ruw, grijs steen, een zeer oud gebouw dat omgeven en beschermd werd door een enorme witte ruimte die de Grote Zaal heette. Er stonden verschillende mensen bij de deuren van de Gildehal en Sonea voelde hoe droog haar mond werd toen ze hen bekeek. Mannen en vrouwen draaiden zich om om te zien wie er naderde en hun ogen begonnen te glimmen toen ze Rothen ontwaarden. De magiërs die al stonden te wachten, knikten beleefd. De anderen maakten een buiging.

Toen hij de Grote Zaal binnenstapte, bracht Rothen Sonea naar een kleine groep mensen. Sonea merkte op dat iedereen ondanks de grote hitte gekleed was in vele lagen weelderige kleding. De vrouwen droegen druk geborduurde gewaden, de mannen lange

jassen waarvan de mouwen versierd waren met hun incal. Toen ze wat nauwkeuriger keek, stokte de adem haar in de keel. Elke zoom was versierd met flintertjes rode, groene en blauwe edelstenen. Grote gesneden stenen dienden als knopen van de jassen. Kettingen van edelmetalen hingen om nek en polsen, en edelstenen glinsterden op ringen die over de handschoenen heen gedragen werden.

Met een blik op de jas van een van de heren, bedacht ze hoe een professionele dief hen in een wip van zijn knopen zou kunnen ontdoen. In de sloppen waren heel kleine sikkeltjes verkrijgbaar voor dat werk. Je hoefde maar ‘per ongeluk’ tegen zo’n man op te botsen, je te verontschuldigen en je snel uit de voeten te maken. De man zou waarschijnlijk pas als hij thuiskwam merken dat hij bestolen was. En die armband van die dame...

Sonea schudde haar hoofd. *Hoe kan ik ooit vrienden worden met deze mensen als ik er alleen maar aan kan denken hoe makkelijk ze te bestelen zijn?* Maar toch kon ze een glimlach niet onderdrukken. Net zoals haar vroegere vriendjes en vriendinnetjes was ze bijzonder gehaaid in zakkenrollen en sloten openpeuteren – al kon niemand Cery de baas – en hoewel haar tante Jonna haar uiteindelijk had weten te overtuigen dat stelen slecht was, was Sonea het vak niet verleerd.

Ze verzamelde moed en keek de jongeren binnen de groep aan, maar de meeste gezichten werden snel afgewend. Vrolijk vroeg ze zich af wat ze dan verwacht hadden – dat ze er als een bedelmeisje uit zou zien? Een werkster, kromgebogen en vol rimpels en kloven van het harde werken? Een ordinair opgemaakt hoertje?

Als dan geen van hen haar blik wilde beantwoorden, had zij tenminste de vrijheid hen in alle rust te bekijken. Slechts twee families hadden het typische Kyraliaanse zwarte haar en de lichte huid. Een van de moeders was gekleed in het groene gewaad van de Genezers. Een ander hield de hand van een mager meisje vast dat dromerig het glinsterende glazen plafond van de zaal bekeek.

Er stonden drie gezinnen bij elkaar die kort van stuk waren en het rossige haar hadden dat karakteristiek was voor het volk van

Elyne. Ze praatten rustig, en af en toe weerklonk er gelach door de zaal.

Een Lonmarische familie met een donkere huidskleur stond stil te wachten. Zware gouden talismannen van de Mahga-godsdienst hingen over het purperen alchemistengewaad van de vader, en zowel vader als zoon waren kaalgeschoren. Een ander gezin uit Lonmar stond helemaal aan de andere kant van de groep. De huid van de zoon was wat lichter bruin van kleur, wat aangaf dat de moeder waarschijnlijk van een ander ras was. Ook deze vader droeg een gewaad, maar dit was een rood krijersgewaad en hij droeg ook geen sieraden of talismannen.

Vlak bij de gang stond een gezin van de Vin-eilanden. Hoewel de vader kostbare kleding droeg, bleek uit de steelse blikken die hij op de anderen wierp dat hij zich niet zo op zijn gemak voelde in hun gezelschap. De zoon was een bonenstaak met een ziekelijk gelige tint.

Toen de moeder van de jongen haar hand op zijn schouder legde, moest Sonea plotseling aan haar tante Jonna en oom Ranel denken en ze kreeg een bekend gevoel van teleurstelling. Al waren ze haar enige familie, en hadden ze haar grootgebracht nadat haar moeder stierf en haar vader met de noorderzon vertrokken was, ze voelden zich te zeer geïntimideerd door het Gilde om haar hier op te zoeken. Toen ze hun gevraagd had de toetredingsceremonie te komen bijwonen, hadden ze het afgeslagen, omdat ze hun onlangs geboren zoontje niet aan de zorgen van iemand anders wilden overdragen en omdat ze een huilend baby'tje natuurlijk niet mee konden nemen naar zo'n belangrijke ceremonie.

Voetstappen echoden in de gang en Sonea draaide zich om en zag nog een rijk uitgedost trio van Kyralianen binnenkomen dat zich bij de andere bezoekers voegde. De jongen van het drietal bekeek de aanwezigen met een hooghartige blik. Bij Rothen bleef zijn blik steken, vervolgens richtte hij zijn ogen op Sonea.

Hij keek haar strak in de ogen en trok zijn mondhoeken op tot een vriendelijke glimlach. Verrast wilde ze terugglimlachen, maar toen ze dat deed kreeg zijn mond langzaam een smalende trek.

Sonea kon enkel maar ontzet terugstaren. De jongen draaide

zich om, maar zo traag dat ze nog net zijn zelfgenoegzame grijns kon zien. Sonea kneep haar ogen half dicht en volgde zijn blik naar de andere bezoekers.

Blijkbaar kende hij de andere Kyraliaanse jongen al, want ze knipoogden naar elkaar. De meisjes werden bedolven onder betoverende glimlachjes; het magere Kyraliaanse meisje beantwoordde dat met minachting, maar haar ogen bleven toch op hem rusten. Andere gasten werden beleefd door de knaap toegesnikt.

Een luid, metalig geluid verbrak het sociale spel. Alle hoofden wendden zich naar de Gildehal. Er volgde een lange, doodse stilte tot de enorme deuren langzaam openzwaaiden. Hoe wijder de deuropening, hoe groter de gouden gloed die de zaal binnen stroomde. Het licht was afkomstig van duizenden magische bollichtjes die een paar voet onder het plafond zweefden. Een warme geur van geboend hout heette hen welkom.

Men fluisterde en sommigen hielden bewonderend hun adem in toen ze de hal in staarden. Sonea glimlachte toen ze besepte dat de andere toekomstige novicen, en een deel van de volwassenen, de Gildehal nog nooit eerder hadden gezien. Alleen de magiërs en de ouders die al een ouder kind hadden begeleid bij de toetredingsceremonie waren hier binnen geweest. En zij.

Ze kwam weer met beide benen op de grond toen ze zich haar vorige bezoek herinnerde, toen de opperheer haar vriend Cery de Gildehal binnenleidde, waardoor Fergun zijn macht over haar verloor. Ook voor Cery ging die dag een deel van zijn droom in vervulling. Haar vriend had gezworen dat hij alle grote gebouwen van de stad ten minste één keer zou bezoeken. Dat hij maar een arme straatjongen was maakte de uitdaging des te groter voor hem.

Maar Cery was niet langer het avontuurlijke jongetje met wie ze in haar jeugd had rondgehangen, of de sluwe tiener die haar zo lang uit handen van het Gilde had weten te houden. Elke keer dat ze hem zag, wanneer hij haar op kwam zoeken in het Gilde of wanneer zij langsging in het krot waar hij woonde, leek hij ouder en bezorgder. Als ze hem vroeg wat hij zoal deed, en of hij

nog altijd voor de Dieven werkte, glimlachte hij ongemakkelijk en veranderde van onderwerp.

Maar ongelukkig leek hij niet. En als hij inderdaad voor de Dieven werkte, was het maar beter dat ze zo min mogelijk van zijn zaken afwist.

Een man in een lang gewaad kwam in de deuropening staan. Sonea herkende heer Osen, de secretaris van de administrateur. Hij hief zijn hand op en schraapte zijn keel.

‘Het Gilde heet u van harte welkom,’ zei hij. ‘We zullen nu met de toetredingsceremonie beginnen. De nieuwe studenten zullen eerst achter elkaar binnentreden; de ouders volgen hen en mogen plaatsnemen op het laagste niveau.’

Toen de andere nieuwelingen haastig naar voren drongen, voelde Sonea een hand op haar schouder. ‘Geen zorgen, het is zo weer voorbij,’ stelde haar leraar haar gerust.

Ze grijnsde terug. ‘Ik maak me ook geen zorgen, Rothen.’

‘Ja, ja!’ en hij gaf haar een duwtje. ‘Vooruit dan maar. Laat niet op je wachten.’

Een druk groepje stond voor de drempel. Heer Osens lippen knepen zich samen. ‘In een rij opstellen, alstublieft.’

Terwijl de nieuwelingen gehoorzaamden, keek heer Osen Sonea aan. Er gleed een klein glimlachje over zijn lippen en Sonea knikte ten antwoord. Ze kwam helemaal achteraan te staan. Links van haar klonk gesis.

‘Ze weet in elk geval haar plaats,’ mompelde iemand. Sonea keek onopvallend naast zich waar twee Kyraliaanse vrouwen stonden.

‘Dat is dat achterbuurtkind toch?’

‘Ja,’ antwoordde de eerste. ‘Ik heb Bina gezegd bij haar uit de buurt te blijven. Je moet er toch niet aan denken dat ze slechte gewoonten aanleert – of enge ziektes krijgt.’

Het antwoord van de tweede vrouw hoorde Sonea niet meer, want de rij zette zich in beweging. Ze drukte haar hand tegen haar borst, en was verbaasd haar hart zo snel te voelen bonzen. *Wen er maar aan*, zei ze in zichzelf, *je krijgt nog wel meer te boren*. Ze hield zich in om weer naar Rothen te kijken, rechtte haar rug en volgde

de andere studenten die achter Osen aan over het lange pad in het midden van de hal liepen.

Toen ze eenmaal over de drempel waren, werden ze omringd door de hoge muren van de Gildehal. De banken rondom hen waren maar half gevuld, al waren haast alle magiërs die binnen het Gilde of in de stad leefden aanwezig. Aan haar linkerkant ving ze de koele blik van een bejaarde magiër op. Op zijn gerimpelde gezicht verscheen een frons en hij zond haar een brandende blik.

Ze richtte haar blik snel op de grond, maar Sonea voelde dat ze een kleur kreeg. Geërgerd merkte ze dat haar handen trilden. Kreeg ze nu al de bibbers van de blik van een oude man? Ze deed haar best om haar gezicht in een kalme, waardige plooi te trekken en liet haar ogen over de rijen mensen glijden –

– en struikelde haast over haar voeten toen bleek dat elke magiër in de hal naar haar keek. Ze slikte en richtte haar ogen op de rug van de jongen voor haar.

Toen de nieuwelingen het eind van het pad bereikten, stuurde Osen de eerste naar links, de tweede naar rechts en vervolgde dit patroon tot ze in een rij in de breedte van de hal stonden. Zo kwam zij in het midden te staan, vlak voor heer Osen. Hij stond doodstil, met zijn blik op het geroezemoes achter haar. Ze hoorde geschuifel en getinkel van sieraden en nam aan dat het de ouders waren die een plek zochten op de rij stoelen achter hen. Toen de zaal bedaarde, draaide Osen zich om en boog naar de hoofdmagiërs die op de hogere plaatsen voor hen zaten.

‘Ik stel u voor aan de zomerlichting van nieuwe novicen van de universiteit.’

‘Dit is een stuk interessanter nu er daar beneden iemand staat die ik ken,’ merkte Dannyl op toen Rothen ging zitten.

Rothen richtte zijn blik op zijn kameraad. ‘Maar vorig jaar zat jouw neefje er toch bij.’

Dannyl haalde zijn schouders op. ‘Die ken ik nauwelijks. Maar Sonea ken ik goed.’

Tevreden keek Rothen de hal in. Dannyl kon heel charmant zijn als hij wilde, maar hij maakte niet makkelijk vrienden. Dat

was grotendeels te wijten aan een incident van jaren geleden, toen Dannyl nog leerling was. Hij werd beschuldigd van ‘onoorbare’ interesse in een oudere jongen, en zowel magiërsleerlingen als magiërs keken hem daarna met de nek aan. Hij werd geschuwd en beschimpt en dit was waarschijnlijk de reden dat Dannyl zelfs nu nog maar weinig mensen vertrouwde, laat staan vriendschap met hen sloot.

Rothen was al die jaren Dannyls enige echte vriend geweest. Als leraar had Rothen Dannyl al snel als veelbelovend bestempeld. Toen hij merkte dat het schandaal een slecht effect had op Dannyls cijfers, besloot hij mentor van Dannyl te worden. Met wat aanmoediging en veel geduld had hij Dannyls gedachtewereld van het geroddel en geklets weer naar magie en kennis omgebogen.

Er waren magiërs geweest die hun twijfel uitten over Rothens vaardigheden om Dannyl weer ‘op het rechte pad’ te krijgen. Rothen glimlachte. Daarin was hij niet alleen geslaagd, maar Dannyl was onlangs ook tot Tweede Gildeambassadeur in Elyne benoemd. Met een blik op Sonea vroeg Rothen zich af of zij hem ook op een dag reden zou geven zich trots op zijn pupil te voelen.

Dannyl leunde voorover. ‘Wat een kinderen zijn het nog vergeleken bij Sonea, vind je niet?’

Rothen haalde zijn schouders op. ‘Ik weet niet precies hoe oud ze zijn, maar gemiddeld zijn ze een jaar of vijftien. Zij is bijna zeventien. Een paar jaar maakt niet zoveel uit.’

‘Volgens mij wel,’ mompelde Dannyl, ‘maar hopelijk in haar voordeel.’

Beneden hen liep heer Osen langzaam langs de rij nieuwe universiteitsstudenten, en riep hun naam en titel af op de wijze die gebruikelijk was in hun vaderland.

‘Alend uit de familie Genard.’ Osen liep twee stappen verder. ‘Kano van de familie Temo, Scheepsbouwersgilde.’ Nog een stap. ‘Sonea.’

Osen wachtte even en liep verder. Toen hij de volgende naam bekendmaakte, leefde Rothen met haar mee. Zonder titel of huis